

Hele Udvalget slutter sig til de Indstillinger, hvorom Statsrevisorerne have været enige.

Udvalgets Flertal (Fogtmann, S. Hansen og Neergaard) tiltræder derhos de af Statsrevisorerne Høgsbro og Hørup gjorde Indstillinger.

Idet Mindretallet (Scharling) slutter sig til de fra Statsrevisorerne Dinesen og Dresing fremsatte Indstillinger og iøvrigt, hvor hele Statsrevisionen har været enig, til dennes Indstillinger, skal det desangaaende bemærke Følgende:

I den af Landstingets Udvalg under 12te November 1886 over det foreliggende Statsregnskab afgivne udførlige Betænkning er der gjort Indsigelse imod flere af disse Indstillinger som ikke tilstrækkeligt begrundede, forsaavidt de gaa ud paa, at vedkommende Overstridelse „passerer“, og Udvalget tilraadede derfor Thinget, ikke at vedtage forskellige af disse Indstillinger. Den Opfattelse, som saaledes gjordes gjældende, at der paa flere Punkter ikke var Anledning til at følge Statsrevisionens Indstillinger, begrundedes af Udvalgets Ordfører i Thinget med den Bemærkning, at „selv om „passerer“ er bleven udtalt under den mildeste Form, vil det fra Rigsdagens Side indeholde en Bemærkning til vedkommende Minister om, at der er Et eller Andet at udsætte med Hensyn til Afholdelsen af Udgifterne paa den omhandlede Konto“. Mindretallet kan ikke tiltræde denne Opfattelse; efter dets Formening tilkjendegiver en Indstilling om, at en vis Overstridelse „passerer“, kun, at Statsrevisionen ikke anser sig for berettiget til paa egen Haand at sanktionere denne Overstridelse som saa mange andre, og at den derfor anser en udtrykkelig Sanktion fra selve Rigsdagens Side for nødvendig. Naar det erindres, at strengt taget enhver selv nok saa lille Overstridelse forudsætter en Efterbevilling fra Rigsdagen, men at der ved Pragis er givet Statsrevisionen Myndighed til paa Thingets Vegne at give en saadan Efterbevilling, hvor Overstridelsen kun er ubetydelig og derhos ikke giver Anledning til nogen særlig Bemærkning, kan Mindretallet i Indstillingen „passerer“ kun se en Formening fra Statsrevisionens Side om, at dens Myndighed ikke rækker saa langt som til en selvstændig Sanktion af de omspurgte Overstridelser. Mindretallet har derfor ingen Betænkning ved paa disse Punkter at følge Statsrevisionens Indstillinger og kræve Efterbevilling af Rigsdagen selv, idet det dog anser det for praktisk hensigtsmæssigt, at Statsrevisionen ikke drager Grændsen for sin Myndighed til at sanktionere Overstridelsen altsfor snevert.

Endnu skal Mindretallet bemærke, at enkelte af de Punkter, hvor Statsrevisionen eller en Del af samme indstiller, at Sagen ikke kan passere, nu faktisk ere blevene ordnede ved Overenskomst mellem Rigsdagen og vedkommende Minister, saaledes f. Ex. Indstillingspunkterne 12 og 13. Da der imidlertid vedblivende er en stor Del Indstillinger, om hvilke der ikke vil kunne opnaaes Enighed imellem Flertal og Mindretal, er det anset overflødig at søge nogen nærmere Forhandling om Muligheden af at komme til en Forstaaelse angaaende disse enkelte Punkter af underordnet Betydning.

Udvalgets Flertal skal til Foranstaaende kun bemærke, at det ikke deler den af Mindretallet fremskillede snevre Opfattelse af Udtrykket, at en Udgift „passerer“.